

Husmænd, Arbejdere og Middelstandsfolk i By og paa Land, som er Skyld i den store Tilvækst paa Sukkerforbruget. Jeg tror, vi ville komme Sandheden meget nærmere, hvis man siger, at i Øjeblikket have velstillede Arbejdere og Husmænd et Sukkerforbrug paa 200—250 Pund aarlig; men naar vi komme dertil, vil enhver let se, at Sukkeret spiller en meget stor Rolle i disse Menneskers Tilværelse. Gaar man ud fra en Sukkerpris paa 22 Øre pr. Pund, og der bruges 250 Pund, bliver det, som man vil se, 55 Kr. aarlig for en saadan Husmands- og Arbejderfamilie, som maaske kun har 7—800 Kr. i Indtægt.

Naar man peger paa dette store Sukkerforbrug, der er tiltaget saa kolossalt, særlig hos den store almindelige Befolkning, har Almenheden en Interesse i og det offentlige en Ret til at skride ind overfor Sukkerfabrikkerne, for saa vidt som det kan paavises, at Sukkeret fordyres paa kunstig Maade. Jeg mener, at det saare let kan konstateres, at Sukkerpriserne stige paa en kunstig Maade, dels ifølge Toldbeskyttelse, dels ifølge Brysseler-Konventionen, dels ifølge De forenede Sukkerfabrikkers hele Monopolstilling her i Landet. Professor Birck har i sin Bog en Række ret interessante Oplysninger om Sukkerpriserne her i Landet. Det viser sig, naar man gaar længere tilbage, at Priserne ere meget høje og falde stadig væk gennem bølgeagtig Bevægelse ned til et bestemt Aar, nemlig Aaret 1902. F. Eks. var Minimumsprisen for stødt Melis her i København i 1871—72 47 Øre pr. Pund, i 1881—82 40½ og i 1891—92 21½ Øre, indtil den i 1902 falder ned til 14½ Øre. Dansk Puddersukker kostede i 1884 22½ Øre og faldt ned til 12 Øre i 1902. Paa det samme Tidspunkt stod det tyske Raasukker i Hamborg i 7 Pfennig og i London i 6,6 Pence, altsaa 6½ Pence Pundet. Men efter 1902 indtræder der en helt anden Bevægelse, idet Brysseler-Konventionens Beslutninger begynde at virke. Den fri Konkurrence er i Virkeligheden ophævet. Rundt omkring ude i Verden finder der store Trustdannelser Sted, og det samme er Tilfældet herhjemme. Fra 1902—03 ere Sukkerpriserne stegne fra 14½ Øre pr. Pund stødt Melis til 18 Øre i 1909 og fra 12 til 15 Øre for Puddersukkeret. Senere er man kommen meget højere op. Der var en Tid i Sommer, hvor i alt Fald i Detailsalget et Pund Melis kostede 30 Øre og Puddersukkeret 26. Jeg har her De danske Sukkerfabrikkers Notering en gros, altsaa i alt væsent-

ligt de samme Priser, som Professor Birck har benyttet i sin Bog. Af denne Notering vil man se, at den 20. December, altsaa lige før Jul, var den laveste Pris en gros for Salg af 5,000 Pund 21½ Øre og den højeste Pris 26½. For Kandis var den laveste Pris 27 og den højeste 31½ Øre. For Puddersukker var laveste Pris 19½ og højeste 25 Øre. Naar man sammenholder disse Priser med Priserne i 1902, vil man se, at Priserne ere stegne med 7 à 7½ Øre for de mest gangbare Sukkere. Alt dette er sket til Trods for, at vi her i Landet have haft en voldsomt voksende indenlandsk Produktion af Sukker, til Trods for Toldrevisionen af 1908 og til Trods for den voldsomt stigende Profit for De danske Sukkerfabrikker.

Jeg kan derfor ikke indse andet, end at Sukkerpriserne fordyres paa en kunstig Maade. Det fortælles tilstrækkelig tydeligt af de Priser, jeg her har fremdraget saavel fra Dr. Bircks Bog som fra De danske Sukkerfabrikkers egen Prisnotering pr. 20. December. Naar det har kunnet lade sig gøre at opnaa saa høje Sukkerpriser, skyldes det efter min Mening først og fremmest Brysseler-Konventionens Bestemmelser, dernæst ogsaa i nogen Grad den nuværende Toldbeskyttelse efter Toldrevisionen i 1908 og naturligvis i endnu højere Grad selve Fabrikkerens Truststilling. Toldbeskyttelsen var oprindeligt meget høj her i Landet, og Hensigten med den var vel fra Begyndelsen meget mere at skaffe Staten Indtægter end at fremhjelpe den indenlandske Produktion, men efterhaanden blev det i Virkeligheden saaledes, at man ved en urimelig høj Toldbeskyttelse flaskede Sukkerfabrikkerne op her i Landet paa Befolkningens Bekostning, og endnu efter Toldrevisionen af 1908 have vi en ret betydelig Beskyttelse for Puddersukker. Der er paa dette en Beskyttelse paa 1¼ Øre og paa Melis paa 2,15 og for Raffineringen 2,5 Øre; den sidste er den højeste. Det er beklageligt, at der er en saa høj Beskyttelse netop paa dette Punkt, fordi det i saa høj Grad er kommet Fabrikkerne til gode. Jeg skal dog indrømme, at afdøde Finansminister Lassen ingen Skyld har i saa Henseende. Han foreslog nemlig en meget betydelig Nedsættelse i denne Beskyttelse, idet han vilde have Afgiften paa det Sukker, der førtes til Raffinaderierne, sat til 5,2, men et Flertal oppe i Landstinget, anført af Hofjægermester Tesdorpf, der er en af de største Sukkerroedyrkere og mest sukkerinteresserede Mænd paa Lolland, af Jør-